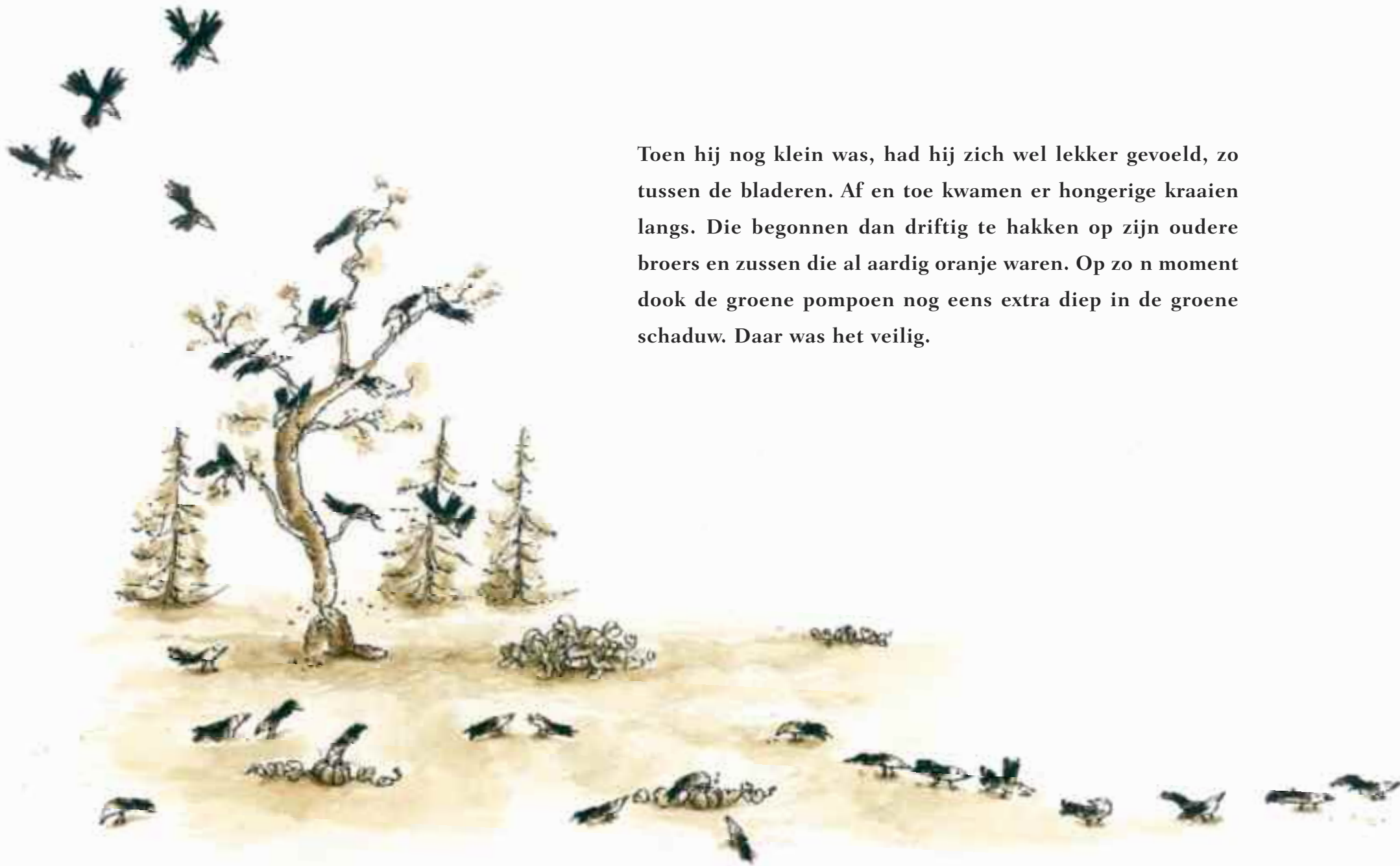

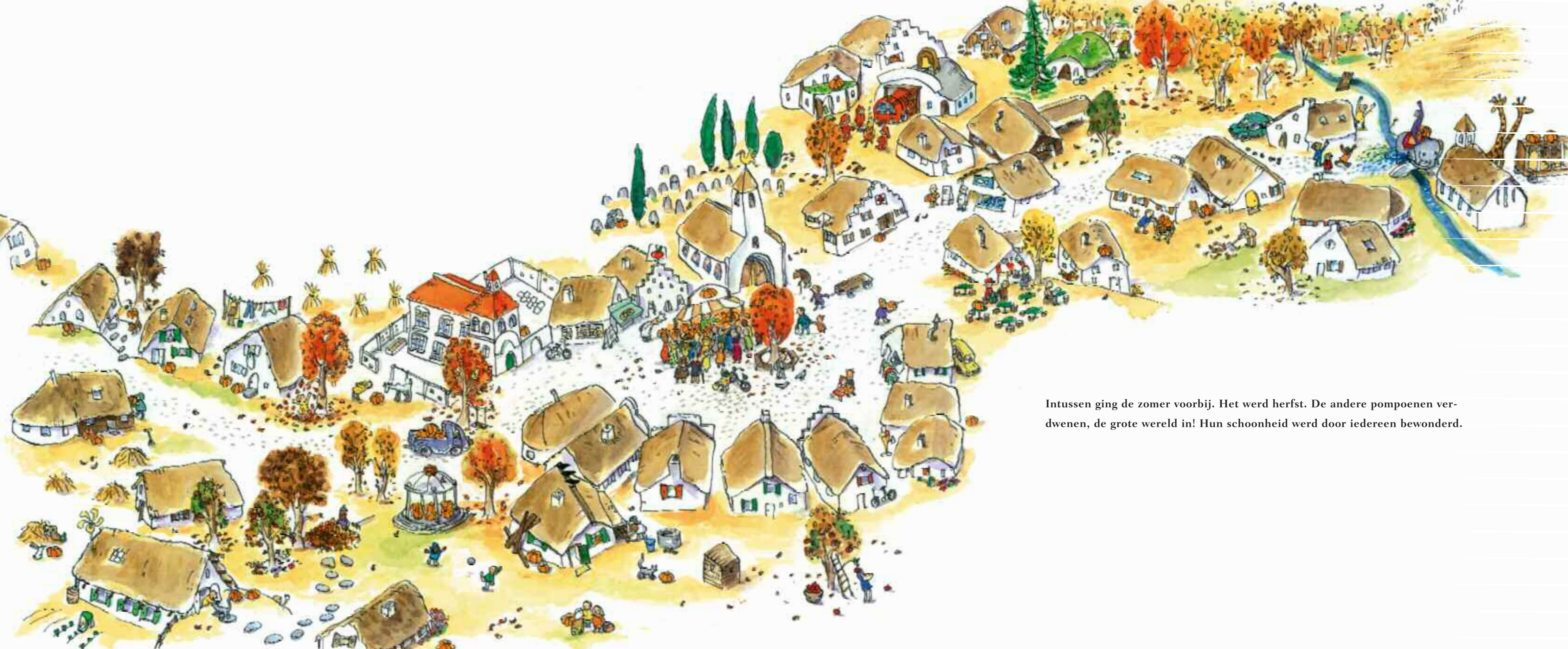
Toen hij nog klein was, had hij zich wel lekker gevoeld, zo tussen de bladeren. Af en toe kwamen er hongerige kraaien langs. Die begonnen dan driftig te hakken op zijn oudere broers en zussen die al aardig oranje waren. Op zo n moment dook de groene pompoen nog eens extra diep in de groene schaduw. Daar was het veilig.

Maar op den duur ging hij zich een buitenbeentje voelen. De anderen werden steeds uitbundiger van kleur. Ze pronkten ermee, hielden zelfs wedstrijden: wie had er die week het mooiste oranje op zijn huid? Bij de een was het zacht geschaduwd, bij de ander helder en vrolijk. Maar de groene pompoen bleef groen. Soms, wanneer het geregend had, zag hij zichzelf gespiegeld in het water. Wat hij dan zag, maakte hem nog somberder. Zijn groen was streperig en vlekkerig. Het was geen gezicht!

Intussen ging de zomer voorbij. Het werd herfst. De andere pompoenen verdwenen, de grote wereld in! Hun schoonheid werd door iedereen bewonderd.